

Λατρεία και προσευχή.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Μακάριοι οι αδούλωτοι, όσοι δηλαδή φύλαξαν αμόλυντο από βαριά αμαρτήματα το Βάπτισμά τους και δεν έχασαν ποτέ τον εαυτό τους, αλλά έμειναν ελεύθερα προσηλωμένοι ανέκαθεν στην κλήση του Ουρανού. Μακάριοι και όσοι σκλαβώθηκαν περιστασιακά και έχασαν την υπόστασή τους, αλλά σε ορισμένη στιγμή ξεσκλαβώθηκαν – εκείνο το «εις εαυτόν δε ελθών» του ασώτου.

Ο Παύλος αποκάλυπτε για τον εαυτό του ότι κάποτε ο «νόμος του πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού» τον είχε ελευθερώσει υπαρξιακά «από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου» (Ρωμ. 8.2). Και σάλπιζε στους αδελφούς να στέκονται όχι συνεσταλμένοι και ζαρωμένοι, αλλά όρθιοι, στητοί, σταθεροί και υπερήφανοι, θα λέγαμε, σαν πρίγκιπες και παιδιά του μεγάλου Θεού: «Ου γαρ ελάβετε Πνεύμα δουλείας πάλιν εις φόβον, αλλ' ελάβετε Πνεύμα υιοθεσίας, εν ω κρίζομεν· αββά ο πατήρ» (Ρωμ. 8.15).

Ο ίδιος απόστολος συγκεκριαίωνε γράφοντας προς τους Γαλάτες: «Ὡστε ουκέτι ει δούλος, αλλ' υιός· ει δε υιός, και κληρονόμος Θεού δια Χριστού» (4.7).

Αυτές τις υπέροχες αλήθειες τις είχε πάρει από τα χείλη του ίδιου του Χριστού που είχε χαροποιήσει τους μαθητές γνωστοποιώντας τους «Ουκέτι υμάς λέγω δούλους, ότι ο δούλος ουκ οίδε τι ποιεί αυτού ο κύριος· υμάς δε είρηκα φίλους» (Ιω. 15.15). «Άραγε ελεύθεροί εισιν οι [βασιλικοί] υιοί» (Ιω. 17.26). Τι αφάνταστη τιμή για μας τους δικούς Του! Ελεύθεροι, και μάλιστα τόσο πολύ, όσο οι βασιλόπαιδες!

Σαν έκφραση ευγνωμοσύνης και σαν πηγαία παρόρμηση για ευαγγελισμό και διάδοση του μηνύματος της υιοθεσίας προς όλους ει δυνατόν, ο Παύλος... «ξαναδουλώθηκε»! Εκμυστηρευόταν: «Ελεύθερος... ων εκ πάντων πάσιν εαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδήσω... τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω» (Α' Κορ. 9.19-22).

Ο κορυφαίος απόστολος είχε δουλωθεί αλληγορικά, πλην άλλοι δουλώθηκαν πραγματικά για να φωτίσουν ψυχές. Για παράδειγμα ο όσιος Σεραπίων ο Σιδώνιος της 21ης Μαρτίου:

Κάποτε πρόσταξε τον υποτακτικό του να τον πουλήσει σε ειδωλολάτρες θεατρικούς συγγραφείς, που συνέθεταν κωμωδίες. Τα χρήματα που πήρε δεν τα ξόδεψε, αλλά τα φύλαξε.

Όλη μέρα υπηρετούσε και δούλευε πρόθυμα, αν και νήστευε υπεράνθρωπα, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας το αφιέρωνε σε προσευχή και μελέτη του θείου Λόγου.

Σιγά-σιγά οι κύριοί του τον θαύμασαν και τον σεβάσθηκαν βαθιά, με κατάληξη να ελκυσθούν στη θεογνωσία. Βαπτίσθηκαν, και μη όντας αχάριστοι είπαν να του χαρίσουν την ελευθερία, αφού αυτός τους είχε χαρίσει την ελευθερία από την πλάνη.

Τότε μόλις, τους φανέρωσε ότι αν και ήταν ελεύθερος, ασκητής στην Αίγυπτο, δουλώθηκε ελεύθερα και αβίαστα αποκλειστικά και μόνο για να τους απελευθερώσει πνευματικά. Τους επέστρεψε τα χρήματα και τους ζήτησε να φύγει πια, για να βοηθήσει και άλλους.

Με δάκρυα στα μάτια τον ικέτεψαν να μείνει κοντά τους όχι σαν δούλος τους πλέον, αλλά σαν αφέντης τους – επαληθεύοντας έτσι το «Θα

υπηρετήσουν ελεύθεροι τον σοφό δούλο» (Σειρ. 10.25). Αυτός δεν συγκατένευσε.

Τον παρακάλεσαν να πάρει τουλάχιστον χρήματα και να τα διανείμει στους φτωχούς. Ούτε τούτο το έστεργε, με τη διευκρίνιση ότι το ποσό ήταν δικό τους, αυτοί ας το μοίραζαν. Και έτσι έφυγε.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>